

Publicerad 2017-12-17 23:08 av Maria Thunholm

Om min depression.

Döden lockade mig ...

Jag vet inte när jag började falla, men det började för länge sedan, fotfästet blev svagare för var dag. Jag vet att jag föll, att linan skulle brista om jag inte gjorde något och linan blev tunnare, liksom mitt humör blev sämre!

Jag hörde en röst som lockade på mig, en befriande röst, den sa att mina bekymmer är över om jag lyssnade på rösten, det var dödens ängel som knackade på min axel, livets ängel blåste lätt i mitt öra och jag ignorerade honom.

Livets ängel var en man, som om han var en person som stod mig nära en gång, känslan av min brors närvaro var stark, han viskade om och om igen; det är inte dags ännu och jag väntar på dig.

Dödens ängel var en kvinna, ej ond, det var mer som om hon ville lätta på min börda, ta bort mina bekymmer, därför försökte hon visa mig den enkla utvägen som ledde till Au-delà, den andra sidan.

Jag föll långt ner och krafterna sinade, men livets ängel log mot mig och jag har lyckats sätta mig upp. Ännu är det långt till att resa mig upp, men krafterna kommer sakta tillbaka och leendet finns där ännu en gång.

Och du, dödsängel, den dag min tid är kommen så följer jag dig, ty jag har känslan av att du vill mig väl, men ännu har jag tid kvar på denna jord och det inser jag även om jag fortfarande inte ser ljuset i tunneln.

Och jag tror det är en ljuskälla längre bort, famla ett tag till i mörkret klarar jag av trots allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Thunholm med Poeter.se id #33398 innehar upphovsrätten